

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **F. B.**, bytom L.. O. 14, N., zastúpeného *JUDr. M. C.*, advokátom so sídlom Š. 7, N., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. SLV-747/PK-2008 zo dňa 27. júna 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 225/2008- -65 zo dňa 12. februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 225/2008-65 zo dňa 12. februára 2009, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-747/PK-2008 zo dňa 27. júna 2008, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu zo dňa 07. mája 2008 a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 148 zo dňa 21. apríla 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru na tom skutkovom základe, že dňa 22. februára 2008 v čase okolo 20,30 hod. žalobcu, ktorý bol mimo výkonu štátnej služby telefonicky privolal jeho syn A. B., ktorý viedol motorové vozidlo zn. Š., a s ktorým bol účastníkom dopravnej nehody. Spolujazdcom A. B. v čase dopravnej nehody bola L. B.. Žalobca potom, čo sa dostavil na miesto dopravnej nehody zistil, že vodič druhého vozidla R. M., chce na mieste uhradiť vzniknutú škodu a nechce dopravnú nehodu nahlásiť polícii. S ponukou R. M. žalobca súhlasil a to aj napriek tomu, že tento javil známky požitia alkoholu. Od R. M. žalobca prevzal finančnú sumu 20 000 Sk (663,88 €) v hotovosti, ako náhradu za spôsobenú škodu na vozidle. Vzhľadom k tomu, že L. B. sa po dopravnej nehode sťažovala na bolesti hlavy, vyhládala uvedeného dňa v čase okolo 23,00 hod. lekárske ošetrenie v NsP N.. Pri lekárskom ošetrení ošetrojúci lekár konštatoval poranenie krčnej chrbtice, ktoré však nevyžaduje hospitalizáciu ani práceneschopnosť. Lekársky nález bol odovzdaný žalobcovi. Žalobca sa nasledujúci deň telefonicky skontaktoval s R. M. a oznámil mu, že je v službe a požiadal ho o stretnutie, pretože spolujazdkyňa jeho syna L. B. utrpela nejaké zranenia a je práceneschopná. Dňa 25. februára 2008 sa v čase okolo 11,10 hod. stretli na parkovisku pred obchodným domom P., kde žalobca R. M. ukázal lekársky nález o ošetrení L. B. ako aj tlačivo formátu A 4 – lekársku správu, ktoré žalobca pod označením pohotovostnej motorizovanej jednotky, odboru poriadkovej polície KR PZ v Nitre s pečiatkou a podpisom lekára, pred tým sám vyplnil na meno L. B. a uviedol predbežnú dĺžku jej liečenia a práceneschopnosti od 22. februára 2008 do 10. marca 2008.

Žalobca po tomto R. M. uviedol, že keď mu dá peniaze ako odškodné za zranenie L. B., tak uvedenú správu roztrhá a vec neoznami polícii, lebo by mu hrozilo trestné stíhanie, pričom sumu spresnil vyjadrením, že zostanú pri tom, ako to bolo naposledy, t.j. 20 000 Sk (663,88 €). Nakoľko R. M. nemal so sebou požadované množstvo peňazí, dohodli si stretnutie na 26. februára 2008. Na tomto stretnutí žalobca opäť ukázal R. M. uvedené tlačivo, podal mu ho, on ho roztrhal a podal žalobcovi finančnú sumu 20 000 Sk (663,88 €). Po prevzatí finančnej sumy žalobca zobral R. M. z ruky roztrhané tlačivo a ponechal si ho. Žalobca bol následne zadržaný príslušníkmi inšpekčnej služby Policajného zboru. Potom, čo bol žalobca príslušníkmi inšpekčnej služby Policajného zboru predvedený, dobrovoľne vydal finančnú sumu, ktorú prevzal od R. M., pričom roztrhaného tlačiva sa pokúsil zbaviť jeho spláchnutím na toalete, čo sa mu však úplne nepodarilo a časť tohto tlačiva zostala zachovaná.

Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bolo, že svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom splnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a na ich čestnosti.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že konanie o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a následne vydanie oboch rozhodnutí bolo vykonané na základe zákona a v jeho medziach.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd žalobe vyhovel, zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného, nakoľko správny orgán vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž/15/2004 ktorý konštatuje, že konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta nemožno zamieňať s trestným konaním a toto konanie nezávisí ani od výsledku trestného konania. Ďalej uviedol, že z preskúmaného rozhodnutia, hlavne z jeho odôvodnenia vyplýva, že pravdepodobne sa správny orgán pri svojom rozhodovaní opieral aj o dôkazy v prebiehajúcom trestnom konaní vedenom proti žalobcovi, ale bližšie tieto dôkazy nekonkretizoval, ani neuviedol v akom

rozsahu boli použité, a ako boli tieto dôkazy vyhodnotené. Vzhľadom na uvedené považoval predmetné rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Ďalej namietal, že mu bolo odopreté ústavné právo na obhajobu, čo bolo spôsobené tým, že žalobcovi nebolo umožnené oboznámiť sa s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru, ako aj oboznámiť sa s celým správnym spisom a vyjadriť sa k nemu. Zdôraznil, že k oboznámeniu s návrhom na prepustenie došlo až dňa 08. apríla 2008, nie ako uvádza súd vo svojom rozhodnutí dňa 20. marca 2008, a pripomenul, že toto sa uskutočnilo po celonočnej službe, počas ktorej sa viackrát sťažoval nadriadenému, že je chorý, napriek čomu bol vyzvaný, aby sa dostavil do kancelárie, kde mu bolo umožnené oboznamovanie.

V súvislosti s doručovaním personálneho rozkazu žalobca v podanom odvolaní vyslovil názor, že dostatočným spôsobom preukázal, že v čase doručovania sa dňa 23. apríla 2008 nenachádzal v mieste svojho trvalého bydliska, nachádzal sa u svojich rodičov, čo potvrdila prehlásením aj jeho manželka, ktorá súčasne aj doručovaný personálny rozkaz prevzala a podpísala doručenkou do vlastných rúk. Dodal, že podpis na doručenke je úplne iný ako bežný podpis žalobcu a zároveň na túto skutočnosť navrhol aj vykonať dokazovanie výsluchom svedkov, prípadne vykonaním znaleckého dokazovania. Tiež poukázal na zhodné konštatovanie žalovaného aj prvostupňového súdu, že už dňa 22. apríla 2008 bol vykonaný druhý pokus o osobné doručenie, ktorý sa však vzhľadom k postoju žalobcu vykonať nepodarilo. Žalovaný v preskúmvanom rozhodnutí uvádza, že o tejto skutočnosti bol spísaný úradný záznam dňa 02. apríla 2008, teda 20 dní pred tzv. osobným doručením. Uvedeným je podľa názoru žalobcu táto skutočnosť veľmi nedôveryhodná a je predpoklad, že záznam bol vyhotovený dodatočne. Vyjadril sa, že o svojom prepustení zo služobného pomeru sa dozvedel až dňa 02. mája 2008, keď mal byť ukončený jeho služobný pomer na základe jeho žiadosti o uvoľnenie, pričom kópia personálneho rozkazu mu bola neskôr odovzdaná. Dodal, že išlo len o fotokópiu a nie odpis a v takom prípade mal súd postupovať v zmysle ust. § 250b ods. 2 O.s.p. a uložiť povinnosť správnomu orgánu doručiť žalobcovi rozhodnutie a odložiť jeho vykonateľnosť, resp. vzhľadom na uplynutie lehoty na doručenie správneho rozhodnutia žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

Zároveň namietal záver prvostupňového súdu, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného spĺňa všetky náležitosti podľa ust. § 241 zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko krajský súd vyslovil názor, že toto rozhodnutie obsahuje formálne znaky rozhodnutia správneho

orgánu. Dodal, že tento záver krajského súdu sa nezakladá na pravde a nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Súčasne uviedol, že preskúmané rozhodnutie je bez podpisu a nie je z neho jasné, že ide o odpis rozhodnutia, nakoľko táto skutočnosť nie je na ňom nikde vyznačená. Dodal tiež, že súd prvého stupňa nesprávne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávne zisteným skutkovým zisteniam, čo následne viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Dňa 01. apríla 2009 bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené odvolanie podané žalobcom, v ktorom namietal, že uvedený skutok, tak ako je popisovaný v rozsudku nespáchal. Zdôraznil, že R. M. po nehode požitie alkoholu poprel, pričom v rozsudku sa píše, že jazdil pod vplyvom alkoholu. Doplnil, že M. pri stretnutí povedal, čo bolo zaznamenané aj na diktafóne, že žiadne peniaze od neho pýtať nemôže a je to len na ňom, na čo sa cíti. Tiež dodal, že personálny rozkaz mu nebol doručený a nie je správne tvrdenie, že podpísal doručku, ktorú mu priniesla manželka, nakoľko jeho manželka nevpustila nikoho do bytu, dokonca celý čas stáli obaja policajti pri doručovateľke a videli, že zásielku určenú do vlastných rúk prevzala manželka a tú vlastnoručne už za dverami podpísala, ale bez doručovateľky. Žalobca v čase doručovania nebol doma a od manželky sa priebeh udalostí týkajúcich sa doručovania dozvedel až dňa 02. mája 2009.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedol, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný v súlade so zákonom po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Zotrval v plnom rozsahu na svojich vyjadreniach k žalobe.

Ohľadom námietky žalobcu, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku tak, ako je v ňom popísaný nespáchal a nespáchal ani trestný skutok vydierania žalovaný uviedol, že z podaného odvolania je dostatočne zrejmé, že všetky námietky žalobcu smerujú k časti napadnutého rozsudku s označením „odôvodnenie“. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 202 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého odvolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. Dodal, že žalobca nevyužil zákonnú možnosť a v samostatnom personálnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami zákona nepredložil a ani nenavrhol vykonať taký dôkaz, ktorým by

relevantným spôsobom vyvrátil zistený skutkový stav, alebo ospravedlnil svoje protiprávne konanie. Zároveň zdôraznil, že žalobca nebol zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru prepustený z dôvodu, že spáchal skutok, ktorý je uvedený v Trestnom zákone, ale z dôvodu, že svojim protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, a to že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zákonné predpoklady prepustenia zo služobného pomeru musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku eventuálneho trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Prijatie personálneho opatrenia za zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/104/2002, sp. zn. Sž-o-NS 31/03, sp. zn. 6Sžo/84/2007 obsahujúce právny názor, že v konaní o prepustení príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru sa prezumpcia nevinu neuplatňuje.

Žalovaný ďalej uviedol, že správne-personálne konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustenie zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu. Súčasne poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie a toto personálne opatrenie nie je závislé na rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Ďalej doplnil, že v samostatnom personálnom konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca sa dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy za súčasného splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Následne uviedol, že podľa právneho názoru Najvyšší súd Slovenskej republiky zákon č. 73/1998 Z. z. je vybavený kompetenciou konať v personálnych veciach samostatne, bez

povinnosti vyčkať na výsledok trestného konania, keď nadriadený je viazaný len rozhodnutím príslušných orgánov o tom, či bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt a kto ho spáchal. Prípadný oslobodzujúci rozsudok však ešte neznamená, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Ani prípadné oslobodenie žalobcu spod obžaloby z trestného činu neznamená, že neporušil zákon.

Žalovaný zdôraznil, že už len samotná obrana žalobcu spočívajúca v tom, že predmetný spôsob riešenia dopravnej nehody a následného „odškodnenia“ vo výške 2 x po 20 000 Sk (663,88 €) mu navrhol práve R. M., nie je v súlade so služobnou prísahou policajta, pričom práve odvolateľ mal pri riešení vzniknutej situácie postupovať tak, aby prešetrenie dopravnej nehody bolo objektívne. Žalobca už aj tým, že ako sám uvádza v podanom odvolaní, že predmetný spôsob riešenia dopravnej nehody mu navrhol R. M. a na jeho návrh pristúpil, sa spreneveril poslaniu policajta.

Ku námietke žalobcu, že mu nebolo umožnené preštudovať spisový materiál vzťahujúci sa k jeho prepusteniu zo služobného pomeru v stave spôsobilom na právne úkony žalovaný uviedol, že zo spisového materiálu vyplýva, že dňa 08. apríla 2008 bolo žalobcovi v súlade s § 193 ods. 2 zákona s poukázaním na § 237 ods. 2 zákona a § 238 ods. 3 zákona umožnené, aby sa oboznámil s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru, a taktiež mu bolo umožnené urobiť si poznámky, výpisy, nazrieť do spisového materiálu, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, ako aj k predloženému spisovému materiálu a navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, avšak žalobca uviedol, že nič nepodpíše, následne vstal a odišiel preč. Podľa názoru žalovaného žalobca uvedeným konaním nevyužil zákonnú možnosť a k návrhu na prepustenie, ako aj predloženým dôkazom sa nevyjadril, na podporu svojich tvrdení nenavrhol žiadne dôkazy. Zároveň poukázal na skutočnosť, že je zákonnou povinnosťou dať možnosť policajtovi, aby uplatnil v konaní svoje práva, pričom je iba na policajtovi, či túto zákonnú možnosť využije a v konaní svoje práva uplatní. Dodal, že žalobca bol písomnosťou evidovanou pod č.p.: KRP-80-7/PP-PMJ-2008 zo dňa 20. marca 2008 oboznámený o začatí konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., keď uvedenou písomnosťou mu bolo zároveň umožnené, aby sa k protiprávnemu konaniu vyjadril a žalobca dňa 20. marca 2008 doručil nadriadenému svoje vyjadrenie k danej veci. Tiež uviedol, že žalobca v samostatnom personálnom konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, že bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony

a z uvedeného dôvodu sa nemohol oboznámiť s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru a s dôkazmi preukazujúcimi protiprávne konanie.

Ohľadom námietky žalobcu týkajúcej sa okolností doručenia personálneho rozkazu sa žalovaný vyjadril, že zo zadovážených dôkazov týkajúcich sa doručovania personálneho rozkazu, a to z úradných záznamov evidovaných v zbernom hárku pod č.p.: KRP-80/PP-PMJ-2008 zo dňa 22. apríla 2008 je dostatočne potvrdené, že žalovaný v čase o 12.07 hod., následne v čase o 14.36 hod. a v čase o 19.02 hod. dňa 22. apríla 2008 sa snažil žalobcovi doručiť personálny rozkaz na adrese, ktorá bola uvedená na potvrdení o dočasnej práceneschopnosti, kde sa mal zdržiavať avšak neúspešne. O tomto neúspešnom doručovaní napadnutého rozhodnutia boli spracované úradné záznamy evidované v uvedenom zbernom hárku. Na základe uvedeného príslušný nadriadený žalobcu využil druhý spôsob doručenia napadnutého rozhodnutia, a to prostredníctvom pošty. Poukazovanie žalobcu na to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je uvedený nesprávny dátum spracovania úradného záznamu evidovaného pod č.p.: KRP-80/PP-PMJ-2008 zo dňa 22. apríla 2008, a to deň 02. apríla 2008 a z uvedeného dôvodu je skutočnosť o prvom neúspešnom pokuse o doručovaní personálneho rozkazu podľa neho nedôveryhodná, nie je na mieste, keďže zo spisového materiálu je jednoznačne preukázané, že predmetný úradný záznam bol spracovaný s dátumom 22. apríla 2008 a nie 02. apríla 2008, pričom ide iba o chybu v písaní, ktorá však nemá žiaden vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej uviedol, že z úradného záznamu spracovaného veliteľom pohotovostnej motorizovanej jednotky Odboru poriadkovej polície KR PZ v Nitre (ďalej len „veliteľ“) zo dňa 23. apríla 2008 vyplýva, že dňa 23. apríla 2008 v čase o 09.05 hod. vykonal osobné doručenie napadnutého rozhodnutia žalobcovi v mieste jeho bydliska. Počas jeho doručovania pred bytovým domom žalobcu bola prítomná aj poštová doručovateľka. Po zazvonení dvere bytu otvorila manželka žalobcu, ktorá chcela zásielku prevziať, na čo ju poštová doručovateľka upozornila, že ide o zásielku do vlastných rúk adresovanú žalobcovi, preto ju musí prevziať on osobne. Manželka žalobcu vpustila doručovateľku pred dvere bytu, pričom riaditeľ Odboru poriadkovej polície KR PZ v Nitre (ďalej len „riaditeľ“) spolu s veliteľom zostali čakať vo vestibule pri výťahu, kým odíde poštová doručovateľka. Po odchode poštovej doručovateľky manželka žalobcu uviedla, že ich nemôže vpustiť do bytu, lebo žalobca leží na posteli, je vážne chorý a že sa im iba ukáže v okne. Následne veliteľ spolu s riaditeľom opustili bytový dom, kde sa stretli s poštovou doručovateľkou, ktorá im na požiadanie umožnila nahliadnuť do návratky od doporučenej zásielky, ktorú doručila žalobcovi.

Zdôraznil, že ak žalobca v podanom rozklade tvrdil, že bol taký chorý, že jeho zdravotný stav mu neumožňoval prebratie doporučeného listu, mal odporúčaný klúd na lôžku, je potom práve nelogické jeho tvrdenie, že mal lekárom nariadené pravidelné vychádzky v čase od 08.00 hod. do 11.00 hod. a od 17.00 hod. do 19.00 hod. Aj na základe uvedeného, je podľa žalovaného potrebné túto námietku vo vzťahu k nedoručeniu napadnutého rozhodnutia považovať za účelovú.

Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa skúmania podpisu na doručenke opätovne poukázal na doručovanie prostredníctvom poštovej doručovateľky, pričom za rozhodujúce považoval, že poštová doručovateľka veliteľovi a riaditeľovi uviedla, že zásielka bola doručovaná žalobcovi, ktorý ju prevzal a jej prevzatie potvrdil podpisom. Žalovaný vyslovil názor, že žalobca vzhľadom k tomu, že bol uzrozumený o tom, že v prípade odmietnutia prevzatia doporučenej zásielky doručovanej prostredníctvom poštovej doručovateľky do vlastných rúk sa odmietnutie prevzatia považuje za jej doručenie, mohol zmeniť svoj podpis na návratke tak, aby sa mohol dovolávať práve tej skutočnosti, že doručovanú zásielku adresovanú do jeho vlastných rúk neprevzal, pretože podpis na nej nie je jeho.

Námietka žalobcu, že nemal vedomosť o tom, že R. M. bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu nie je podľa žalovaného namieste, nakoľko žalobca nebol zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru prepustený z dôvodu toho, či vedel alebo nevedel, že R. M. je pod vplyvom alkoholu, ale bol prepustený z dôvodu toho, že svojim konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom, keď opakovane prevzal od vodiča R. M. finančné odškodnenie jednak za spôsobenú škodu na vozidle a za jej neoznámenie na políciu a následne pod hrozbou oznámenia na polícii a nebezpečenstva trestného stíhania za spôsobenie zranenia spojeného s práceneschopnosťou účastníčke dopravnej nehody.

Žalovaný tiež vyslovil nesúhlas s námietkou žalobcu, že povinnosťou súdu bolo postupovať v súlade s § 250b ods. 2 O.s.p. a uložiť povinnosť správnomu orgánu doručiť správne rozhodnutie a odložiť jeho vykonateľnosť. Žalovaný má za to, že predmetná námietka nemá žiaden súvis s preskúmaním napadnutého rozhodnutia. Predovšetkým poukázal na to, že z ustanovenia § 247 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že musí ísť o rozhodnutie odvolacieho orgánu žalovaného (po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku), pričom žalobca v podanej žalobe nikde nenamietal, že napadnuté rozhodnutie o podanom rozklade

mu nebolo doručené. Práve žalobca využil zákonnú možnosť a v zákonnej lehote proti personálnemu rozkazu podal riadny opravný prostriedok – rozklad, ktorý bol zamietnutý rozhodnutím žalovaného a rozhodnutie o podanom rozklade bolo doručované právnenému zástupcovi žalobcu v súlade s plnou mocou, ktorého žalobca splnomocnil na preberanie všetkých aj doručovaných zásielok. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca v podanej žalobe odložiť vykonateľnosť rozhodnutia nežiadal a zdôraznil, že podanie rozkladu, ako riadneho opravného prostriedku proti personálnemu rozkazu, ktorým bolo rozhodnuté o prepustení policajta zo služobného pomeru nemá odkladný účinok a tento je vykonateľný okamihom jeho doručenia účastníkovi konania.

Na námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je bez podpisu a nie je z neho jasné, že ide o odpis rozhodnutia, pretože táto skutočnosť nie je na ňom nikde vyznačená, reagoval žalovaný vyjadrením, že napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky formálne náležitosti, ktoré vyžaduje zákon. Za identifikačnými údajmi osoby, ktorá personálny rozkaz ako aj napadnuté rozhodnutie podpísala je uvedená administratívna skratka „v.r.“, pričom na ľavej strane posledného listu napadnutého rozhodnutia a personálneho rozkazu je uvedené: „Za správnosť“, kde sa nachádza podpis osoby zodpovedajúcej za to, že odpis rozhodnutia súhlasí s originálom výtlačku, ktorý minister vnútra Slovenskej republiky ako jediný podpisuje. Uvedené administratívne skratky v dostatočnom rozsahu identifikujú, že ide o odpis rozhodnutia.

Ohľadom námietky žalobcu, že súd nesprávne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávne zisteným skutkovým zisteniam, čo podľa názoru žalobcu viedlo k nesprávnenému právnenému posúdeniu veci, žalovaný uviedol, že pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že zákonodarca ponecháva na voľnej úvahe súdu, či vykoná dôkazy potrebné za účelom preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu súdom.

Žalovaný tiež vyslovil nesúhlas s námietkou žalobcu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa opieral aj o dôkazy v prebiehajúcom trestnom konaní, ale podľa jeho názoru tieto bližšie nekonkretizoval a neuviedol, v akom rozsahu ich použil, a preto napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné. Žalovaný sa vyjadril, že na str.

3 a 4 napadnutého rozhodnutia sú citované jednotlivé dôkazy, ktorými bolo protiprávne konanie žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané, pričom s týmito dôkazmi sa mal možnosť oboznámiť žalobca, čo však ani v rámci odvolacieho konania u žalovaného nevyužil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 27. júna 2008, č.p.: SLV-747/PK-2008, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 148 zo dňa 21. apríla 2008 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. V súvislosti s uvedeným, k návrhu na prepustenie príslušníka Policajného zboru príslušný odborový orgán zaujal súhlasné stanovisko. Žalobca bol s návrhom aj podkladovým písomným materiálom oboznámený, pričom vo svojom vyjadrení zo dňa 20. marca 2008 k nemu okrem iného uviedol, že sa cíti byť nevinný a za rok 2007 a všetky roky dozadu bol v hodnoteniach prevažne na prvom mieste, je nepodplatiteľný a robí túto prácu z presvedčenia.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán ďalej uviedol, že žalobca svojím konaním porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, ktoré spočíva v tom, že nebol čestný a disciplinovaný, keď sa ako policajt dohodol a prevzal od vodiča, ktorý pod vplyvom alkoholu zavinił dopravnú nehodu, finančné odškodnenie za spôsobenú škodu na vozidle a neoznámenie nehody na polícii, a následne pod hrozbou oznámenia na polícii a nebezpečenstva trestného stíhania za spôsobenie zranenia spojeného s práceneschopnosťou účastníčke dopravnej nehody žiadal a prevzal od jej vinníka ďalšiu finančnú hotovosť, pričom za tým účelom neváhal vinníkovi predložiť vlastnoručne vyplnené fiktívne tlačivo o dĺžke práceneschopnosti zranenej osoby pod hlavičkou útvaru svojho služobného zaradenia, ktoré sa po zadržaní pokúsil zničiť. Zároveň napriek prevzatíu finančného odškodnenia

oznánil škodovú udalosť aj príslušnej poisťovni, pričom prevzatie odškodnenia zamlčal, teda svoje sily a schopnosti nevynaložil na ochranu práv iných, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Ďalej uviedol, že o jeho nedisciplinovanosti svedčí aj skutočnosť, že svojím protiprávnym konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základnú povinnosť policajta, uvedenú v ustanovení § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože sa mimo službu nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Ponechanie menovaného v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a na ich čestnosti, nakoľko jeho konanie je určite nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby. Ako vyplýva zo zhodnotenia služobnej činnosti menovaný dosahoval dobré výsledky v oblasti hodnotiacich kritérií služby poriadkovej polície a podľa prehľadu o odmenách a trestoch bol doposiaľ dvakrát disciplinárne riešený za porušenie základných povinností policajta a 57-krát disciplinárne odmenený. Avšak zdôraznil, že svedomité plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je základnou povinnosťou každého príslušníka Policajného zboru a nemožno ním ospravedlniť také konanie, akého sa menovaný dopustil.

Dôvod prepustenia menovaného zo služobného pomeru nadriadený zistil najneskôr dňa 27. februára 2008.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, keď vyporiadajúc sa podrobne s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, zákonné lehoty uvedené v § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. (v znení účinnom do 31.07.2008) boli dodržané a dodržaná bola i zákonná povinnosť ustanovená v § 225 ods. 2, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

Z obsahu služobnej prísahy policajta zakotvenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, ktorý svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu a plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných predpisov (§ 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia, ani logické nesprávnosti, ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené vrátane dodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení v zmysle § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z..

V zmysle uvedenej námietky žalobcu uvedené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv.

Námietku žalobcu, že personálny rozkaz mu nebol doručený do vlastných rúk, tak ako to vyžaduje § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože tento prebrala jeho manželka, považuje odvolací súd za neodôvodnenú, nakoľko v zmysle ust. § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd neprihliada na vady konania, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, alebo ktoré by žalobca prípadne sám zaviniel. Súd neprihliadne ani na také porušenie zákona pri dokazovaní, ktoré sa týkalo skutočností, ktoré nemali pre rozhodnutie vo veci význam; na zákonnosť rozhodnutia nemá napríklad vplyv, ak rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa nebolo riadne doručené, ak opravný prostriedok podaný žalobcom odvolací správny orgán napriek tomu vecne prejednal.

Ani námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je bez podpisu a nie je z neho jasné, že ide o odpis rozhodnutia, pretože táto skutočnosť nie je na ňom nikde vyznačená, odvolací súd nepovažuje za relevantnú, nakoľko v zmysle ust. § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru sa oznamuje doručením jeho odpisu, pričom odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že spisový materiál zahŕňa písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia obsahujúceho predpísané formálne náležitosti (§ 47 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).

K námietke žalobcu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa opieral aj o dôkazy v prebiehajúcom trestnom konaní, ktoré podľa názoru žalobcu bližšie nekonkretizoval a neuviedol, v akom rozsahu ich použil, a preto je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, odvolací súd uvádza, že napadnuté rozhodnutie obsahuje presné označenie jednotlivých dôkazov, ktorými bolo protiprávne konanie žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané; tieto sú súčasťou spisového materiálu.

Neobstojí ani námietka žalobcu, že mu nebolo umožnené preštudovať spisový materiál vzťahujúci sa k jeho prepusteniu zo služobného pomeru, keďže práve z uvádzaného spisového materiálu vyplýva, že dňa 08. apríla 2008 bolo žalobcovi v súlade s § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s poukázaním na § 237 ods. 2 a § 238 ods. 3 cit. zákona umožnené, aby sa

oboznámil s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru a taktiež mu bolo umožnené urobiť si poznámky, výpisy, nazrieť do spisového materiálu, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, ako aj k predloženému spisovému materiálu a navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

V zmysle uvedenej námietky žalobcu vyjadrené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., na nezistenie skutočného stavu veci bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka Policajného zboru, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správneho orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. marca 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská